

Ἄρεσκομαι εἰς τὰ σκότη, ὡς ἐὰν εὗρισκον τὴν κατάστασιν δι' ἣν ἐπλάσθη. Μὲ συγκινεῖ, ναι, ὁ ἥλιος χρωματίζων ποικίλως τὰ ἄνθη, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν σκιάν. Νομίζω ὅτι εὗρίσκομαι εἰς ἄσυχρόν τι. Προσωποποιῶ πάντοτε τὴν σκιάν καὶ μοι φαίνεται αὕτη τεθλιμμένη παρθένος, ἀδελφὴ τῆς ψυχῆς μου, τὸ δὲ σκότος μοι φαίνεται τεθλιμμένος νέος, ἀπελπισθεὶς, ἀλλ' ἀντλήσας ἐκ τῆς ἀπελπισίας αὐτῆς ἀγριότητα γαῦρον, μυστηριώδες ὕφος, βλέμμα σατανικόν, καὶ συμπαθῶ τῷ σκότει.

Τὸ φῶς ὁμιλεῖ, τὸ σκότος εἶνε βωβὸν· τὸ φῶς δεικνύει πολλὰ, τὸ σκότος εἶναι πάντοτε τὸ αὐτὸ, σιωπηλὸν, μεγαλοπρεπές, ἀδιάγνωστον, πλὴν καὶ μεγαλητέραν παρέχον τὴν εὐκολίαν εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου μυστηρίου, ὅπερ πᾶς θνητὸς αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ. Βλέπω εὐκρινέστερον ἐν τῷ σκότει· εἶνε ἀδελφός μου τὸ σκότος· καὶ ὅταν βρέχη, νομίζω ὅτι ὁ μέγας αὐτὸς ἀδελφός μου πάσχων δακρύει.

Εἶνε εἰκὼν τῆς ψυχῆς μου. Καλύπτει τὰ πάντα, ἀλλ' ἀποκαλύπτει τὸ μέγιστον πάντων, τὸν τρόπον, εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀτελευτήτου. Ἡ ἡμέρα ἀπασχολεῖ, παρηγορεῖ, ὡς ἀπασχολοῦμεν δι' ὁμιλιῶν τὸν ἀσθενῆ· ἡ νύξ λέγει—καιμήσου ἢ ἀγρύπνει. Καὶ ἀγρυπνῶ, καὶ εἶμαι μόνος, μόνος ἀπέναντι τοῦ μυστηρίου, ἀπέναντι τῆς μεγάλης μου γιγαντιαίας εἰκόνας, καὶ φρίσσω, καὶ κύπτω τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνεγείρω αὐτήν, καὶ ὀρμῶ, καὶ μεταχειρίζομαι ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Ἀγαπῶ τὴν σκιάν καὶ τὸ σκότος. Νομίζω, ὅτι ὅπως τὸ σῶμά μου ῥίπει σκιάν τὴν ἡμέραν, τοῦθ' ὅπερ πρὸς πᾶν τῆς γῆς πρᾶγμα μὲ παρομοιάζει, οὕτω καὶ τὴν νύκτα ἡ ψυχὴ μου ῥίπτει μεγάλην σκιάν—τὸ σκότος. Τὸ σκότος, ἡ φρίκη, ὁ τρόμος, ἡ εἰκὼν μου, ἡ ζωὴ μου!

Τὴν ἡμέραν ἀναπαύω τὸ σῶμά μου εἰς τὴν σκιάν· τὴν νύκτα ἀναπαύω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸ σκότος. Πόσον μεγαλύνεται ὁ ἀγρυπνῶν, ὁ ἀναλογιζόμενος ὅτι τόσαι θνητοὶ κοιμῶνται, ἢ εἰς φῶτα πλέοντες γελοῖσιν, ἐνῶ αὐτὸς ἀπέναντι τοῦ σκότος μόνος ψηλαφεῖ ν' ἀνέυρη ἐν τῇ ψυχῇ του τὴν ἀρχὴν τοῦ φωτός, ὅπερ ἐφύψε τὴν γιγαντιαίαν ταύτην σκιάν! Ἄρεσκομαι, ναι, εἰς

νεφελώδη νύκτα, καὶ ἄρεσκομαι πολὺ.

Εἰς τὴν ἔρημον σκελετοὶ τεθαμμένοι ὑπὸ τὴν ἄμμον, σκελετοὶ περιηγητῶν εὐρόντων μνήμα ἐκεῖ, δεικνύουσι τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς ὀδοιπόρους, ἕως οὗ νέφος ἄμμου ὑψωθὲν καλύψει καὶ αὐτοὺς διὰ παντός. Οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ ἡ ἱστορία μᾶς καθοδηγεῖ... καὶ σκεπτόμεθα ὀρθῶς κατὰ τὰ παραδείγματα συμμορφούμενοι.

Εἶνε φόρος τοῦ βίου αἱ σκέψεις· αὗται φέρουν πολλάκις εἰς λαβύρινθον ἀδιέξοδον, πρὸ πάντων ὅταν αἴσθημα γεννᾷ αὐτάς. κατασπαράττουν αὗται τότε τὴν μητέρα των, τὸ αἶσθημα.

Ἐβλεπον χθὲς ἀνακεκλιμένος ὑπὸ τὰ δένδρα μὲ βλέμμα βρεβῶδες τεμάχιον οὐρανοῦ γλαυκοῦ περιζωννύμενον ὑπὸ κλάδων καὶ εἶπον.—Οὕτω τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως περιορίζει τὴν τοῦ ἀπείρου ιδέαν· ὅσω λαμπρότερα εἶνε ἡ φύσις, τόσω μᾶλλον ἀμβλύνεται ἡ ὄρασις, μὴ δυναμένου τοῦ νοῦς νὰ περιλάβῃ τὸ μέγεθος τῆς ιδέας.—Πρέπει νὰ αἰσθάνεται τις τότε, οὐχὶ δὲ νὰ φιλοσοφῇ.

Τὸ αἶσθημα γεννᾶται ἔξω, ἀπέναντι τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως, εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰς θαλάσσας, εἰς τοὺς καταρράκτας, ἢ δὲ φιλοσοφία ἐντὸς τεσσάρων τοίχων. Καταστρέφεται αὕτη πολλάκις θετομένη ἀπέναντι τοῦ ὀρίζοντος διότι ἐννοεῖ τὸ μὴ περαιτέρω· τὸ δ' αἶσθημα περιορισθὲν μαραίνεται. Ἀδύνατον νὰ φιλοσοφήσῃ τις, θαυμάζων εὐρὺν ὀρίζοντα, ὁ νοῦς δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ, εὗρίσκεται μικρὸς πολὺ, νεκροῦται, πιέζεται, κάμπτεται ὑπὸ τὸ μεγαλεῖον· ἡ κρίσις πνίγεται, ὡς ἐντὸς ὠκεανοῦ μικρὸν σκαφίδιον.

ΑΣΤΑΤΟΣ.

## Ο ΛΟΡΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ.

(1307—1314)

Ἐκ τῶν τοῦ Βάλτερ Σκόττ.

(Μετάφρασις Θ. Ἀντωνιάδου).

## XXIX

Ὁ Βασιλεὺς ἐγείρεται ὡσαύτως... ἀλλ'



οὐχὶ διὰ τὴν ἀποθάνῃ· ἡ χεὶρ αὐτοῦ λαμβάνει ἐκ τοῦ μέσου τῶν φλογῶν δαυλὸν ἀνημέρον, τὸ πρῶτον ὄπλον τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ ἀπαντᾷ. Ὁρμᾶ κατὰ τοῦ δολοφόνου, καὶ ἐκδικεῖται λαμπρῶς τὸν νέον καὶ δυστυχῇ Ἀλλάν. Ὁ θραυσθεὶς ἐγκέφαλος τοῦ ὀρεινοῦ καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ βράζουσι τρέμοντα ἐπὶ τοῦ ἡμισθεσμένου δαυλοῦ· ὁ δολοφόνος ἀποδίδει τὸν τελευταῖον στεναγμὸν καὶ πίπτει! Ὁ λόρδος τῶν νήσων δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιφοβὸς ἐν τῇ μανίᾳ αὐτοῦ· ληστῆς ἐκπνέει ὑπὸ τὸ ξίφος του, ἕτερος ἀναποδογυρίζεται ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ βραχίονος καὶ μέλλει νὰ λάβῃ τὸν θάνατον· ἀλλ' ἐνῶ τὸ ξίφος τοῦ λόρδου πίνει τὸ αἷμα τὸ ἀναπνέων ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ ἀθλίου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν ἐγείρει ὀπισθεν αὐτοῦ ἀπιστον χεῖρα! . . . Ἄ! ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἐδοκίμαζοτο ὁ Βρούκης, τοῦ ὁποῖου πᾶν κτύπημα εἶναι θανατηφόρον, ἤθελε ρίψει δευτέρον ἐχθρὸν κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ συντρόφου αὐτοῦ! . . . Ἰδοὺ αἴφνης ἐσθῆθαι . . . ὁ νέος αἰχμαλωτὸς ὁρμᾷ ἐπὶ τοῦ ἐξηγηγημένου βραχίονος, συλλαμβάνει αὐτὸν ἰσχυρῶς . . . καὶ πρὶν ὁ δολοφόνος κατορθώσῃ ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦτον, ὁ προδότης ἀναποδογυρίζεται· ὁ Βρούκης καταβάλλει αὐτὸν θανατηφόρως πληγωμένον.

## XXX

«Κακοῦργε! ἀνέκραξεν ὁ μονάρχης· ἐνῶ σὲ μένει εἰσέτι σπινθὴρ ζωῆς ἀποκάλυψόν με παῖα μαύρη συνωμοσία ὥπλισε τὴν χεῖρά σου διὰ δολοφόνου ἐγχειριδίου κατὰ τῶν ἡμερῶν εἰρηνικῶν ξένων; — Δὲν εἶσαι ξένος! ἐψιθύρισεν ὁ ὀρεινὸς με φωνὴν θνήσκουσας· σὲ γνωρίζω καλῶς· γνωρίζω ὅτι εἶσαι ὁ ὠρκοισμένος ἐχθρὸς τοῦ ἰσχυροῦ ἀρχηγοῦ μου, τοῦ εὐγενοῦς Λόρν. — Ἀπάντησόν με ἀκόμη καὶ εἰπέ τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου. . . Πόθεν ὁ νεανίας οὗτος; Εἰπέ με τὸν τόπον του, τὴν γέννησίν του καὶ τὸ ὄνομά του! Ἐπανόρθωσον οὕτω τὴν ἀγενῆ σου πράξιν! — Μὴ με βασανίζης πλέον! . . . τὸ αἷμά μου κυκλοφορεῖ ἤδη ψυχρῶς. . . δὲν γνωρίζω περισσότερα τῶν ὧν σὲ εἶπα. Εὐρομεν αὐτὸν εἰς λέμβον, τὴν ὁποίαν ἐξετάσαμεν διὰ διαφόρους λόγους. . . καὶ ἐσκεπτόμεν. . . »

ὁ Κόρμακ Δουάλ ἀπέθανεν εἰς τὸ αἷμα καὶ τὰς καταστροφάς, ὅπως καὶ ἔζησε.

## XXXI

Τότε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ καθημαγμένου ξίφους τοῦ ὁ γενναῖος Βρούκης εἶπε πρὸς τὸν Ῥονάλδον. «Ἦδη αἰσχρὸς εἰς ἀμφοτέρους ἡμᾶς! . . . ὁ νεανίας οὗτος ἐγείρει πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν ἄφωνον αὐτοῦ μορφήν καὶ ἐνοῖ τὰς χεῖρας, διὰ νὰ μαρτυρήσῃ πρὸς τὸν ὕψιστον τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ διὰ τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν ἡμῶν· τὰ ἄφωνα αὐτοῦ σχήματα ἀπέδωκαν εἰς τὸν θεὸν τὰς εὐχαριστίας, ἃς αἱ γλῶσσαι ἡμῶν καὶ τοὶ οὖσαι ἐλεύθεραι δὲν ἐπρόφεραν εἰσέτι! » Ἦγειρε τὸν νεανίαν ὁμιλῶν αὐτὸν μετὰ γλυκύτητος, ἀλλὰ παρατηρῶν ὅτι ἐφρικία εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ξίφους, ἐκαθάρισε τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε αὐτὸ καὶ τὸ ἐπανέθεσεν εἰς τὴν θήκην. «Φεῦ! ταλαίπωρον παιδίον, εἶπεν, ἡ εἰμαρμένη πολὺ σὲ κατέτρεξεν ἐνῶ ἔχεις καρδίαν τοσοῦτον εὐαίσθητον καὶ σῶμα τοσοῦτον ἀσθενές· σὲ ἔκαμεν ἐν πρώτοις αἰχμαλωτὸν ἐνὸς πειρατοῦ καὶ ἔπειτα σὲ ἔδωκε κύριον ἐμὲ, οὗτινος ἡ τύχη εἶναι νὰ διὰ γὰρ βίον πλάνητα· πρίγκηψ ἀνευ βασιλείου, οὗτινος αἱ ἡμέραι ἀδέσβαιοι διέρχονται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἵματος καὶ τῶν μαχῶν. . . ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν στερῇται φίλων ὁ Βρούκης, θὰ δυνήθῃ νὰ σοὶ δώσῃ ἄσυλον. . . ἐλθέ, ἐλθέ, Ῥονάλδε, τὰ γενναῖά σου δάκρυα ἔρρευσαν ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ πτώματος τούτου καὶ ἐξεδικήθημεν λαμπρῶς τὴν εἰμαρμένην τοῦ Ἀλλάν· ἐλθέ, ἃς ἀπομακρυνθῶμεν ἐντεῦθεν. . . ἡ ἡμέρα ἐγείρεται· ἃς ζητήσωμεν τὴν γαλέραν ἡμῶν. . . ἐλπίζω ὅτι εὐφύσθησαν, λέγοντες πρὸς ἡμᾶς ὅτι ἀπέπλευσεν».

## XXXII

Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλείψωσι τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὁ λόρδος τὸν νήσων ἀπήγγειλε θλιβεροὺς ἀποχαιρετισμοὺς πρὸς τὸν νέον αὐτοῦ θεράποντα. «Τίς θὰ διηγηθῇ τὴν θλιβεράν ταύτην ἱστορίαν εἰς τὸν πύργον τοῦ δοναγάγι! εἶπε· τίς θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ εἰς τὴν δυστυχῇ μητέρα, ὅτι τὸ ἀγαπητὸν αὐτῆς τέκνον ἐπεσεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του; . . . Ἀναπαύθητι ἐπ' ἐμοῦ, δυστυχῇ νεανίᾳ, ἀναπαύθητι ἐπὶ τῆς μνήμης μου· οἱ ἱερεῖς θὰ ψάλλωσιν ὑπὲρ σοῦ ἐπι-



κηδείους εὐχάς, ἐνῶ ἐπὶ τῶν λειψάνων τῶν ληστῶν τούτων, οἵτινες σήπονται ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου καὶ ἔπεσαν, θὰ ἔλθῃ ὁ λύκος ὠρυόμενος καὶ ὁ κόραξ κρώζων. . . Ὁ ἄλλ' ἤδη ἡ ἀνατολικὴ κορυφὴ τῶν ὀρέων ῥίπτει ἐρυθρὰν λάμψιν ἐπὶ τῆς πενθίμου λίμνης. Ἀκτίνες ζωηραὶ, χρυσαὶ καὶ ἐρυθραὶ ἀπειλοῦσι τὰς διασφάγας, τὰ βάραιρα, τὰς κορυφὰς τῶν βράχων. . . Οὕτως ἐπίσης τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου τούτου λάμπουσι μακρόθεν καὶ ἀπλοῦσι τὴν πομπώδη αὐτῶν μεγαλοπρέπειαν καὶ κρύπτουσι ἐπιμελῶς τὰς θλίψεις μεθ' ὧν εἶναι στενῶς συνδεδεμένα. Ἐντούτοις ἠκολούθουν ὁδὸν ἄνισον καὶ ἀπότομον, περιστοιχιζομένην μὲ εὐρείας καὶ μαύρας πλάκας γρανίτου· οἱ πολεμισταὶ ὠδεῦαν συνομιλοῦντες πενθίμως καὶ ὁ αἰχμάλωτος τοὺς ἠκολούθει ἐν σιωπῇ.

## ΑΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

### I

Ξένε, ἂν ποτὲ, εἰς τὴν ζέσιν τοῦ νὰ βλέπῃς τὰ πάντα, ἔφερες τὰ βήματά σου πρὸς τὰς βορείους χώρας τῆς ἀρχαίας Καληδονίας, ἐνθα ἡ θεὰ τῆς μονώσεως ἐγκαθίδρυσε τὸν θρόνον της ἐν τῷ μέσῳ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν καταρακτῶν, ἡ ψυχὴ σου θὰ ἐδοκίμασε μεγάλην ἡδονὴν ἂν καὶ μελαγχολικὴν, παρατηροῦσα τὰς κοιλάδας ταύτας ἃς οὐδέποτε ἀνθρώπινος ποὺς ἐπάτησε, καὶ τὰ ὄρη ταῦτα τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἀπολλυνται εἰς τὸ κενόν, καὶ ἀκούουσα τὸν χεῖμαρρὸν ὅστις ῥιπτόμενος μετὰ κρότου ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων μιγνύει τὸν ῥόθον τῶν κυμάτων μὲ τὰς φωνὰς τοῦ αἰετοῦ, τὸν φλοῖσβον τῆς λίμνης καὶ τὸν ἦχον τῆς βροντῆς.

Μάλιστα, τὸ θέαμα τοῦτο θὰ σοὶ ἐφάνη ὑψηλόν, ἀλλὰ λίαν μελαγχολικόν. . . Ἡ μόνωσις κατέθλιψε τὴν καρδίαν σου, ἡ ἐρημία ἐκούραζε τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ φόβοι παράδοξοι καὶ τρομεροὶ ἐπέβησαν τὸ στῆθος σου ὡς ψυχρόν καὶ βαρὺ φορτίον. Τότε θὰ ἐπεθύμησας νὰ ἔχῃς πλησίον σου τὴν καλύβην τοῦ ξυλοκόπου, ἢ ὅν τι τὸ ὅποιον νὰ

δώσῃ σημεῖον ζωῆς, ὅσον χυδαῖον καὶ βάναισον καὶ ἂν ἦτο. Τὶ γλυκὺ θέαμα νὰ παρατηρῇ τις τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ ὑψούμενα ὑπεράνω τῆς καλύβης! Τίς ἡδυτέρα ἀρμονία τοῦ ἄσματος τοῦ ἀλέκτορος καὶ τῶν φωνῶν παιδίων παιζόντων ὑπὸ τὴν χλόην τῆς ἰτέας.

Οὕτω τὸ ἄγριον μεγαλεῖον ἐπόψεων τινῶν προξενεῖ φρίκην καὶ τρόμον, ὅστις ἀνακουφίζεται διὰ στεναγμῶν. Τοιαῦτα εἶναι τὰ αἰσθήματα, ἅτινα δοκιμάζει τις εἰς τὴν θέαν τῶν λιμνῶν τοῦ Ῥανόχ· τριαύτη εἶναι ἡ μελαγχολικὴ χαρὰ ἣτις μᾶς ἐνθουσιάζει εἰς τὴν σκοτεινὴν κοιλάδα τῆς Γλαγκόης, ἡ μακρότερον εἰς τὰ μέρη ὅπου ὑπὸ τὸν βόρειον οὐρανὸν τὰ κύματα τῆς λίμνης Ἐριβόλ κτυπῶσι τὰ πλευρὰ τῶν σπηλαίων τὰ ὅποια τὴν περιορίζουσιν. . . Ἀλλὰ πιστεύσατε τὸν ποιητὴν ὅλα τὰ μέρη ὑποχωροῦν ἐπισήμως εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀκόμη κατὰ τὴν φρίκην ταύτην παραλίαν, ἣτις βλέπει ὑψούμενας τὰς ἀγερῶχους κορυφὰς τοῦ ὄρους Κόλιν.

### II

Οἱ πολεμισταὶ διήρχοντο τὴν ἔρημον ταύτην, ὅτε ἤχος φωνῆς δυνατῆς καὶ κέρατος ἀντήχησαν ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς αὔρας. «Εἶναι τὸ κέρας τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶπεν ὁ Βρούκης. Τὶ τάχα ἐπήνεγκε τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐπάνοδον; Ἰδέ τον, γυνναίε Ῥονάλδε. . . ἰδέ τον ὑπερπηδῶντα τοὺς κορμούς τῶν δένδρων καὶ τοὺς ὄγκους τῶν βράχων, ὡς ἡ ἔλαφος διωκομένη ὑπὸ τῶν κυνηγῶν ὁρμητικὸς εἰς ὅλα του τὰ κινήματα, διότι τοιοῦτος εἶναι ὁ Ἐδουάρδος Βρούκης εἰς τὸ κυνήγιον ἢ εἰς τὰς μάχας, μᾶς παρατηρεῖ καὶ αἱ ἀνυπόμονοι φωναὶ του μᾶς ἐφανέρωσαν τί ἐρχεται νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ, πρὶν φθάσῃ μέχρις ἡμῶν».

### III

Ὁ Ἐδουάρδος ἀληθῶς φωνάζει. «Τὶ πράττετε ἐδῶ εἰς τὴν καταδίωξιν τῆς ἐλάφου τῶν ὀρέων, ἐνῶ ἡ Σχωτία ἀνακهرύττει τὸν βασιλεῖα της; Λέμβος σταλεῖσα ὑπὸ τοῦ Λενόξ μᾶς ἀπήντησε καθ' ὁδόν. Ἐπανῆλθον δρομαίως μετ' αὐτῆς διὰ νὰ φέρω τὰς εὐτυχεῖς ἀγγελίας. Ὁ Στουάρτης προσκαλεῖ τὸν Τεβιοτδάλ εἰς τὰ ὄπλα, καὶ ὁ Δούγλας ἐγείρει ἐκ τοῦ ὕπνου της τὴν κοιλάδα, ἣτις



τόν εἶδε γεννώμενον· τὰ πλοῖά σου προσβλή-  
θεντα ὑπὸ τῆς καταιγίδος, κατώρθωσαν νὰ  
σωθοῦν χωρὶς νὰ ὑποφέρωσι πολὺ· ἡ φορβὰς  
τοῦ Βιοδίκ καὶ Λενόξ ἐπὶ κεφαλῇ στρατοῦ  
ἐκλεκτοῦ δὲν περιμένει ἢ τὴν ἀφίξιν σου καὶ  
τὰς διαταγὰς σου, διὰ νὰ μετακομισθῇ εἰς  
τὴν παραλίαν τοῦ Καρίκ. Ἴδου αἱ καλαὶ  
εἰδήσεις, ἀλλὰ περίμενε τὸ τέλος! Ὁ Ἐδου-  
άρδος τῆς Ἀγγλίας, ὁ μανιωδέστερος τῶν  
ἐχθρῶν μας, τρέχων μετὰ τοῦ στρατοῦ του  
πρὸς βορρᾶν ἀφῆκε τὸν τελευταῖον στεναγ-  
μὸν εἰς τὰ σύνορα. . . »

(ἀκολουθεῖ).

## ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

(Ἀρχαῖος μῦθος).

### I

«Δότε με τὴν σμίλιν, φίλοι·  
τὴν ψυχὴν μου δὲν θερμαίνει  
ἔρως γυναικός· ἡ ὕλη,  
ἡ καλὴ ἀλλὰ θνητὴ,  
δὲν τῇ εἶναι ἐρωμένη·  
κάλλος ἔξοχον ζητεῖ.

«Ἡ γυνή! ἀλλὰ καρδιά  
εἰς τὰ στήθη της δὲν πάλλει·  
κατοικεῖ ἡ προδοσία  
ὑπὸ δέρμα ἀπαλόν·  
εἰς τὸ ὄμμα τὸ δειλόν  
κατοικεῖ θανάτου ζάλη.

«Προκαλοῦσα τὴν λατρείαν  
μόνον ἑαυτὴν λατρεύει·  
μὲ ψυχρὰν ἀναλγησίαν  
θύματα ἐπιζητεῖ·  
ἀφ' ἐνὸς ἐνῶ θωπεύει  
ἀφ' ἑτέρου θανατοῖ.

Οὕτως ὑπουλον ἐπίσης  
καὶ τὸ μῦρον τῶν ἀνθέων,  
καταθέλγει τὰς αἰσθήσεις  
καὶ τὸν ὕπνον προκαλεῖ,

ὕπνον λίαν ἐντελῆ  
καὶ δὲν ἐξυπνῶμεν πλέον.

«Ἀγαπῶ τὴν τέχνην μόνον,  
μόνον τὸ καλὸν λατρεύω,  
καὶ τὸν νοῦν μου ἀνυψῶνων  
ἄνω τῶν μηδαμινῶν,  
τὸ ἰδανικὸν μαντεύω,  
χαιρετῶ τὸν οὐρανόν.

«Πλάττω Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας,  
καλλονὰς ἐπουρανίας,  
καὶ μὲ τὰς θνητάς μου χεῖρας  
τοὺς θεοὺς δημιουργῶν,  
εἰς τὸν λίθον τὸν ἀργόν  
δίδω ὄψεις ἑξαισίας.

«Εἰς τὴν γῆν ὦ! μὴ ζητήσης  
τοὺς ὀνείρους τῆς καρδίας,  
δάκρυα πικρά θὰ χύσης,  
θὰ ἀπογοστευθῇς·  
εἶναι μήτηρ τῆς πικρίας  
ἡ ἀγάπ' ἡ ἀληθής.»

### II

Ὁ Πυγμαλίων τοιαῦτα ψάλλει  
ἐνῶ ἐργάζεται εἰς τὸν λίθον·  
καὶ τοῦ τεχνίτου τὸ στήθος πάλλει.  
Δὲν ἦτο ἔργον ἐκ τῶν συνήθων.  
Γυνὴ ἂν ἦτο, γυνὴ ὁμοία  
ἐπὶ τοῦ κόσμου δὲν ἐγεννήθη,  
τὸ κάλλος τοῦτο διενεμήθη  
τοῦ καλλιτέχνου θερμῇ καρδίᾳ.

Κ' ἐνῶ τὸ ἔργον του ἐπροχώρει  
καὶ ἐμορφοῦτο ὡραία κόρη,  
κ' ἐνῶ κατέρχεται τὸ σμιλίον  
ἀπὸ τοῦ λίθου ὅστις μαρμαίρει,  
τὸν θρῆνον πάλιν ἐπαναφέρει·  
«Εἶναι ὁ ἔρως πατὴρ δακρύων  
σύντομον ὄναρ εὐδαιμονίας  
καὶ βίος ὅλος ἀπελπισίας! »

Πῶς! δὲν ἠράσθη ὁ Πυγμαλίων,  
κ' ἐτόλμα οὕτω καὶ ἐκαυχᾶτο;  
ὁ καλλιτέχνης ὁ πῦρ ἐγκλείων  
ψυχρῶς τὸν ἔρωτα ἐθεᾶτο;